

Велимир Петров

Патица по пекински

– Съм с проблеми от личен характер! – рече Културното ни аташе, посрещнал ни на Аерогара Пекин – Не ще Ви придружавам, ако и да съм поканен на специалната вечеря от китайските Ви колеги, в „Патица по пекински“ на патица по пекински. Утре ще Ви инструктирам и съобщя програмата...

– Патица по пекински! Голяма работа! – ще речат родните завистници – Рецептата въобще не е тайна, както е била тайната за Китайския порцелан или Китайската коприна. Нещо такова: патицата се вари в овкусен бульон, пълни се с разни измишльотини, изпича се на умерена фурна, и като едновременната Ябълка на клечка се глазира с червен захарен глеч и се поднася със сладко от вишни, в компанията на разни пикантни подробности... или нещо такова.

– В личния ми архив, на сигнатурата ПеПе – Патица по пекински, е записано, че за първи път съм се опитвал да я похапна при д-р Кунг – хирург от Норд Каролайна – рекох авторитетно и многознаещо, по него време разбирах от всичко – с голяма частна клиника, световен авторитет и... семеен бизнес – мотел и ресторант, обслужвани от безбройните му кунгчета; поднесена и сервирана лично от Доктора, от ловките му виртуозни пръсти, тренирани да транжират какво ли и кого ли не... Казвам – опитал да похапна, щото сладките гозби не ме въодушевяват, а и жена ми избягва да ми ги предоставя – идвал съм й нещо нанагорно... От друга страна – съм внасял смут в редиците на готвачите, поръчал отделно сладкото от вишни – в палачинка; вече не било Патица по пекински; гледаха ме ужасени, сякаш съм поръчал шкембе чорба, шкембето в сладоледа.

– Може и така да е! – рече колегата ми отляво – но едно е да ти я приготвят еди-къде си или къде-да е, друго си е – в лоното на изобретяването й.

– Може и така да е! – рече колегата ми отдясно – Сладко на батко! Престижна работа! А и да не объркаме с нещо международното положение!

Посрещнаха ни колегите, с овации и прочие – знаехме се, бяха ни гостували. Курдисаха ни около кръгла маса – по-голяма от бутафорната стаичка, далеко от шумната зала. Отгоре – софра на сачмени лагери, да си я въртиш и спираш според вкуса, отрупана с чинийченца и купички, с разни неизвестности. Присегнеш се и щип с клечките! На стените иероглифи и огромен пъстър часовник с махало – всички вперили очи в него, нещо чакат...

Часовникът би кръгъл час, мелодично и галещо ухото. Изправихме

се с чашленца ракия от сорго.

– Добло досли! Добло наплавили, вълнали визита нас! – колегата беше учил у нас, помнеше езика – Болим мил и длушба! Кам пей – насдлаве!

Речи, наздравици – според реда. Вратата тържествено се отвори и важно влезе шарен порцеланов супник, с качулест капак като кубе на църква – на раменете на две девойчета на неопределена възраст; трето с ватирани ръкавици и щипци отхлюпваше и даряваше всеки с парещи, влажни кърпи за освежаване и хигиенизиране на лицето и ръцете; четвърто ги събираше в панерче... хеле, седнахме.

– Това тука – соев силене, малко гумено – много полезен! Това тука – търкалета – корен лотос, хлупкав... Супа – китаец сълба после. Вие пълво супа – какво яде цоп, цоп, втле стомахата ласплисква, плъска, лошо. Китаец пълво яде, хам-хам, то тлупа сухо, голям камарата, състо дренаж. После супата – зали-ва дренаж, попива така, така, така, много полезен... Това туката – връхцета бамбуката, вкусен салатата, пълно витамината. Кам пей!

Вратата още по-тържествено се отвори: строени по височина готвачи, шапките им още по-високи, държаха да не изхвъркне прочутата патица по пекински – тъмно червена красота, на фона на още по-прочутия китайски порцелан и на широките бели униформи, колосани и надиплени, същински бели птици изпълняващи любовен танц...

– Голям майстол реже патиса – голям искусство! Осте династия Мин казал – кой резе мозе, кое-що парше как сглежда калсив!

Големи, бляскащи ножове изпълниха няколко танца със саби, помалки – акомпанираха; мяркаха се криле-ръкави; скупчени качулести глави асистираха.

– Ще се престраша, сладко несладко – ще се жертвам в името на изкуството, все пак – лоното и ...

– Друго си е! – рече и преглътна колегата отядно; рече и преглътна колегата и отляво.

Подла тишина се умълча, впери в часовника – а той удари галещо ухото, меко-мелодично кръгъл час. Изправихме се с напръстниците сорго.

– Гостите сигулно са веце уморени! Насдлаве, пак ни елате гостито! Кам пей!

– Борим мир-дружба! Кам пей! – рекохме ведно с хора, минахме покрай красиво надялканите, неначенати и поляти със сладко от вишни вкусотии от па-тицата по пекински и не толкова тържествено ги

оставихме зад гърба си, насаме с основната група борци за мир и дружба между народите...

– И без това не ям сладко! – рекох лицемерно, вече седнал в колата.

– Може и така да се каже, но не разбрах защо! – рече колегата ми отляво.

– Може и така да се каже, но не разбрах защо! – рече и колегата ми отдясно.

– Местна традиция е, официалните срещи, вечери, обеди и прочие, да траят точно един час! – рече Културното аташе на сутринта, докато ни инструктираше. – Нито минута по-малко или повече! Да не си правите погрешни изводи. Как беше патицата?

– Нищо особено – сладко, сладко, цяла нощ едни киселини... дайте ни, молим Ви, по една капачка от домашната Ви гроздова – за дезинфекция!

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11624>]